

## De la viața monahală la libertatea în Cristos

Marturia fostului preot romano-catolic

**Hugh Farrell**

*„De aceea, nu mai este nicio condamnare pentru cei care sunt în Cristos Iesus, care umblă nu conform cărnii, ci conform Spiritului“ (Romani 8:1).*

Cu mulți ani în urmă, când m-am hotărât să devin preot în Biserica Romano-catolică, doream să trăiesc cu Cristos. Totuși, din cauză că mă născusem romano-catolic, credeam că Biserica Romano-catolică este singura Biserică adevărată și că, în afara acestei credințe, practic este imposibil să fii salvat. Papii au susținut în mod repetat această dogmă. Papa Inocențiu III, Bonifaciu VIII, Clement VI, Benedict XIV, Leo XIII, Pius IX și Pius XII au afirmat limpede că: „trebuie să se creadă cu tărie că nimeni nu poate dobândi salvare în afara Bisericii Romano-catolice“. Prin urmare, nu m-am gândit niciodată măcar o clipă să caut salvare în altă parte.

De când eram copil doream să fiu preot. M-am născut pe 2 aprilie 1911 în Denver, Colorado, SUA. Cei mai mulți dintre vecinii noștri erau de origine irlandeză, scoțiană sau slavă, și aproape toți erau catolici. Desigur, într-un asemenea mediu, n-am putut să nu observ puterea imensă exercitată de preoții locali și marele respect de care se bucurau. Dar nu numai puterea și stima de care se bucurau m-au făcut să mă decid pentru preoție, ci și faptul că Biserica Romano-catolică conferă preoților calitatea de mediator ai salvării.

Conform învățaturii romano-catolice, preotul are puterea de a lua pâine și vin obișnuit și, prin rostirea cuvintelor de consacrare din timpul liturghiei, de a le schimba cu adevărat în corpul, sângele, sufletul și divinitatea lui Iesus Cristos. Prin urmare, întrucât nu se poate separa natura umană a lui Cristos de divinitatea Sa, pâinea și vinul, după ce sunt schimbate în corpul și sângele lui Iesus Cristos, sunt îndreptățite să primească închinare și adorare.

De asemenea, romano-catolicii sunt învățați că în confesional, după ce penitenții și-au mărturisit preotului păcatele, confesorul sau duhovnicul are puterea de a le ierta păcatele. Conciliul din Trent, care s-a întrunit după Reformă, a declarat în 1545: „Cine spune că preoții nu sunt singurii care dau absoluțiunea [iertarea păcatelor] să fie condamnat“. Întrucât am început să merg la spovedanie de la vârsta de șapte ani, mi-am dat curând seama că această putere dădea preoților un control enorm asupra vieților oamenilor și îi făcea superiori oricărei autorități laice de pe suprafața pământului.

Cu toate acestea, nu eram motivat numai de puterea și rangul funcției de preot, ci și de o dorință sinceră de a-mi salva sufletul. Știam din învățăturile preoților și călugărilor că nu puteam spera să ajung după moarte direct în ccr. Catehismul romano-catolic m-a învățat că trebuia ca după moarte să is-pășesc pedeapsa temporară datorată păcatelor mele. Biserica Romano-catolică susține că „sufletele celor dreپți care, în clipa morții, sunt încărcate cu păcate scuzabile sau cu pedeapsa temporară datorată păcatelor, intră în purgatoriu“. Am realizat deci că, întrucât am comis zilnic păcate scuzabile, și uneori chiar păcate care duc la moarte, trebuia să petrec în purgatoriu o perioadă foarte lungă de timp.

Învățătura romano-catolică oficială este destul de vagă în privința chinurilor suferite în purgatoriu, dar imaginația bogată i-a ajutat pe preoții și călugă-rițele romano-catolice irlandeze să zugrăvească purgatoriul ca un loc atât de plin de chinuri și suferințe, încât noi copiii eram plini de teamă și gata să facem orice ca să evităm purgatoriul pe cât posibil.

Prin urmare, ca băiat, am ajuns la următoarea concluzie: dacă un preot are putere prin sacrificiul de la liturghie să obțină eliberarea sufletelor din purgatoriu, atunci mi-aș ajuta singur sufletul dacă m-aș face preot, căci, după moartea mea, acele suflete care au fost ajutate de liturghiile făcute de mine ar fi obligate să se roage pentru sufletul meu la tronul Reginei Cerului (Sfânta Fecioară Maria), iar ea, la rândul ei, ar mijloci pentru mine la tronul Fiului ei. Aceasta era învățătura Bisericii, căci ea declara că „sufletele nenorocite din purgatoriu pot fi ajutate, mai presus de orice, de sacrificiul de la liturghie care Îi face plăcere lui Dumnezeu“, și: „Sufletele din purgatoriu pot mijloci pentru alte mădulare ale Corpului Mistic (Biserica)“.

M-am decis deci să mă fac preot și, la vremea convenită, am comunicat acest lucru autorităților în drept.

### Rolul jucat de Biblie

Mi-ar lua prea mult timp să spun toate amănuntele legate de numeroșii ani de pregătire pentru preoție în Biserica Romano-catolică. Va fi suficient să relatez acele incidente care au constituit momente hotărâtoare în viața mea.

A trebuit să parcurg o cale lungă cu multe încercări și ispite până ce am găsit siguranța salvării [mântuirii]. Adesea sunt întrebat dacă nu cunoșteam pe atunci Biblia sau dacă îmi era interzis să citesc în ea. De fapt, aveam un Nou Testament în toți anii aceia de pregătire pentru preoție și în anii petrecuți în mănăstire.

Când am plecat la seminarul de doi ani aveam pe lângă liturghier și cartea de rugăciuni alte trei cărți: *Gloriile Mariei* de Alphonse de Liguori, *Imitatio Christi* de Thomas à Kempis și o versiune romano-catolică a Noului Testament. La începutul acestuia din urmă se putea citi următoarea notă: „Se acordă o indulgență de trei ani tuturor credincioșilor care citesc Sfânta Scriptură cel puțin un sfert de oră cu venerația convenită Cuvântului Divin și ca lectură spirituală“. Lucrul acesta ar trebui să-l îndemne pe un romano-catolic să citească Biblia, căci cei mai mulți catolici sunt dornici să câștige indulgențe. Totuși, ar trebui să se observe că această indulgență este acordată numai atunci când Biblia e citită ca lectură spirituală ori devoțională, și nu când e folosită în scop de studiu sau interpretare. Deoarece romano-catolicii știu că pot câștiga indulgențe în alte moduri mai ușoare, cum ar fi semnul crucii (se dobândește o indulgență de șapte ani de fiecare dată când este făcut cu apă sfințită), cei mai mulți nu-și dau osteneala să citească Scripturile. În plus, mulți se tem să interpreteze Cuvântul lui Dumnezeu contrar învățaturii date de Biserica Romano-catolică. În cazul meu, când am părăsit mănăstirea după mulți ani, aveam încă în posesie aceste trei cărți. *Gloriile Mariei* nu mai avea de mult timp copertă, de atâta folosire. Coperta cărții *Imitatio Christi* atârna de câteva fire. Totuși, Noul Testament era încă nou. Citeam în el numai când doream să compar o traducere din latină cu textul englezesc.

## Îndoctrinare permanentă

Rutina zilnică din seminarul de preoți este de așa natură, încât rareori ai timp de meditație adevărată. De fapt, în fiecare dimineață e un interval de timp pus deoparte pentru meditație, dar punctele asupra cărora trebuie să se mediteze sunt citite cu voce tare, iar cine își lasă gândurile să hoinărească e în pericol de a comite un păcat scuzabil.

Programul zilnic de viață este așa de bine conceput de Biserica Romano-catolică, încât individualitatea e treptat distrusă, iar personalitatea unui individ este modelată în așa fel, încât el se conformează unui model fixat de Biserica Romano-catolică ca fiind cel mai potrivit pentru scopul urmărit de ea: renunțarea completă la sine.

În ciuda mării stime de care se bucură un preot din partea membrilor laici ai Bisericii Romano-catolice, autoritățile îl privesc doar ca o cifră în planul lor de cucerire romano-catolică a lumii. Prin urmare, ca să poată servi scopurilor lor, îl supun unei spălări temeinice a creierului. Ei obțin acest lucru exact ca și comuniștii. În pregătirea din seminar, nu permit niciodată somn suficient, cer posturi frecvente și folosesc orice mijloc ca formă de îndoctrinare. Când apare o îndoială privind vreo doctrină majoră susținută de Biserica Romano-catolică, trebuie respinsă imediat, deoarece nutrirea (de bunăvoie) a unei asemenea îndoieli este un risc ca Dumnezeu să-i retragă vocația de preot și astfel să-i pericliteze salvarea eternă.

Spre sfârșitul timpului petrecut de mine în seminarul de doi ani trebuia să aleg între o carieră de preot „secular“ sau „laic“ (preot paroh sau capelan în-tr-o instituție, aflat sub autoritatea unui episcop) și una de preot monahal (care face trei jurăminte: de sărăcie, de castitate și de supunere și care trăiește într-o mănăstire sau în casa unui ordin religios).

## Alegerea unui ordin monahal

Eu mă gândeam că preoții laici sunt supuși prea multor ispite și prin urmare le era mai greu să obțină salvarea. Mai știam că în secolele trecute Biserica Romano-catolică canonicizase un singur preot laic, John Mary Vianney, paroh în Ars. Dacă era deci așa de greu să fii salvat ca preot laic, mi se părea logic și mai sigur să mă călugăresc sau să devin membru al unui ordin religios. De aceea, în ultimul an de seminar m-am tot gândit în ce ordin să intru și care mi se potrivea cel mai bine.

Eram bine familiarizat cu ordinele binecunoscute, cum ar fi benedictinii, franciscanii, serviții, trapiștii și Societatea lui Iesus (iezuiții). Niciunul din-tre acestea nu mă atrăgea. Doream un ordin foarte strict în care să am cea mai mare siguranță posibilă că voi dobândi salvarea. Mă gândeam că am găsit lucrul acesta în „Ordinul Doamnei Noastre de la Muntele Carmel“, care este numit și „Ordinul Carmeliților Desculți (sau: cu picioarele goale)“.

Ordinul Carmeliților fusese fondat în Țara Sfântă de cruciați și de alții. După cruciade, ei au rămas acolo și au locuit în grotlele fiilor profeților de pe Muntele Carmel. Patriarhul Albert din Ierusalim le-a dat o regulă simplă de viață, și ei au urmat-o până la mijlocul secolului 13, când au fost expulzați din Țara Sfântă de către musulmani. Unii dintre exilați s-au stabilit la Mantua în Italia, alții în Anglia. Primul stareț din Anglia a fost un om numit Simon Stock. Se spunea că Fecioara Maria i-ar fi apărut într-o viziune și ar fi făcut faimoasa așa-zisă promisiune a scapularului cafeniu,

potrivit căreia oricine poartă acest scapular nu va suferi focul etern. Scapularul poate fi confecționat de oricine. Singurul lucru care se cere este o țesătură de lână cafenie sau maro închis (aproape negru), împărțită în două pătrate sau dreptunghiuri de mărime potrivită. Cele două bucăți sunt legate între ele cu șnururi sau cordoane. Primul scapular purtat trebuie binecuvântat de un preot autorizat să acorde o asemenea binecuvântare.

### Rutină mănăstirească

Primul meu an în Ordinul Carmelit a fost petrecut în casa novicilor, unde am fost pregătit pentru jurămintele simple. A fost un an dedicat rugăciunii și meditației. Pe lângă regulile zilnice normale urmate de călugării carmeliți, novicii aveau ore de rugăciune suplimentare, penitențe mai aspre și mortificări mai multe. Porunca de tăcere în timpul noviciatului e respectată foarte strict. În afara unei jumătăți de oră de recreere zilnică, novicilor le este interzis să vorbească unul cu altul, iar în timpul postului Paștelui și al Adventului se cere o tăcere deplină. În aceste perioade de timp, umblă în tăcere în timpul recreației, făcând mătânii sau alte exerciții religioase.

Pentru novici, ziua începe la miezul nopții. Clopotele cheamă călugării la capelă. Odată cu stingerea ultimei bătăi de clopot începe slujba divină. Utrenia sau rugăciunea liturgică de dimineață, constând din nouă psalmi și nouă lecții din Vechiul și Noul Testament, cu un comentariu al unuia dintre primii Părinți ai Bisericii, e cântată sau recitată, apoi urmează cei cinci psalmi de laudă cu Benedictus, parte a slujbei numită Laudă. Călugării se întorc apoi la paturile lor și așteaptă următoarele bătăi de clopote la ora 4,45 dimineața.

Când vorbesc de paturi, să nu creadă cineva că este vorba despre paturi moi de puf sau saltele confortabile. Patul unui carmelit constă din trei scânduri puse pe două capre peste care este un așternut subțire și trei pături cu care să se acopere. Toate celelalte obiecte din chilia călugărului sunt foarte simple. Pe lângă pat mai este o măsuță și un scăunel. Nu sunt permise alte mobile.

### Multe ore de rugăciune

În zori, călugării se duc la capelă și recită Prima și Terța, fiecare constând din trei psalmi, urmați de o scurtă lecție și o rugăciune scurtă tipărită dinainte. La încheierea acestei părți din slujba divină, călugării petrec o oră împreună în rugăciune în gând făcută pe genunchi.

După rugăciunea în gând urmează liturghiile zilei. Dacă un călugăr este preot, el celebrează o liturghie privată la unul dintre numeroasele altare din mănăstire, ajutat de obicei de un alt călugăr, numit ministrant. Dacă acesta studiază încă pentru a deveni preot, el ia parte la liturghia comunității, care este celebrată de preotul desemnat pentru fiecare săptămână în parte. Frații laici care fac muncile manuale în mănăstire iau și ei parte la această liturghie. Se așteaptă din partea tuturor ca să primească împărțășania (cuminecătura, euharistia). Aceste exerciții, slujba divină, rugăciunea în gând și liturghia țin cam trei ore, și astfel micul dejun începe pe la ora 8. Acesta constă din pâine și cafea și trebuie luat în picioare, deoarece în regulamentul inițial al ordinului nu este prevăzut micul dejun. Acesta este în zilele noastre o concesie făcută din cauza slăbiciunii omului.

Dimineata e dedicată studiului, cursurilor și rugăciunii personale. În anul de noviciat nu este permis să se studieze altceva decât teme spirituale și, desigur, regulamentul, obiceiurile și regulile de disciplină ale Ordinului Carmelit. După ce face jurămintele monahice, călugărul studiază teologia și alte materii necesare pentru ordinarea ca preot.

Cu puțin timp înainte de amiază, călugării se duc la capelă, unde recită ultimele două rugăciuni ale slujbei de dimineată, Sexta și Nona. Acestea, ca și Prima și Terța, constau din câte trei psalmi urmați de o scurtă lecție din Sfânta Scriptură și rugăciunea zilei. La terminarea slujbei, timpul care mai rămâne până la Angelus este dedicat cercetării conștiinței, în care călugării își aduc aminte de vreun păcat comis din seara anterioară și cer iertare de la Dumnezeu. Totuși, dacă cineva a comis un păcat mortal, este necesar să se ducă cu prima ocazie la spovedanie. Pentru un păcat scuzabil e suficient să rostească rugăciunea de căință. După ce au recitat Angelus, călugării se duc în sala de mese ca să ia masa principală a zilei.

### Mesele luate în mănăstire

Toate mesele sunt luate în tăcere. Singurele excepții sunt la Rusalii, Paște, sărbătoarea Doamnei Noastre de la Muntele Carmel, înălțarea la cer a Sfintei Fecioare Maria, ziua de sărbătoare a sfintei Tereza de Avila, ziua de sărbătoare a sfântului Ioan al Crucii, ziua tuturor sfinților, sărbătoarea Concepției Imaculate, Crăciunul și alte câteva zile. Totuși, în timp ce călugării mănâncă în tăcere, unul dintre ei, desemnat săptămânal, citește dintr-o carte spirituală sau din regulamentul și tradiția ordinului.

Hrana este simplă și constă de obicei din supă sau ciorbă, pește și ouă, două feluri de legume și fructe. Regulamentul carmeliților desculți interzice mâncatul cărnii, în afara cazului când ea este prescrisă de medic. Aceasta se întâmplă foarte rar, deoarece cele mai multe cadre medicale consideră ca suficiente ouăle și peștele. Dacă un călugăr trebuie să mănânce carne, este pus în partea din spate a sălii de mese (refectoriu) și e ferit de privirea celorlalți călugări printr-un ecran de pânză. Această parte a sălii de mese este numită în glumă „iadul“.

De îndată ce un călugăr termină de mâncat se uită în jur ca să vadă dacă poate fi de ajutor în sala de mese. Unul îl va înlocui pe cel care citește, alții personalul de la bucătărie, astfel încât să poată mânca și ei. Unii fac în public acte de penitență și umilință. Aceste penitențe sunt: statul în picioare cu brațele întinse pentru a forma o cruce, sărutarea picioarelor încălțate cu sandale ale călugărilor; unii se lasă loviți peste față de către călugări sau, la sfârșitul mesei, se întind pe jos la intrarea în sala de mese, astfel încât călugării care ies să fie nevoiți a călca pe corpul lor. Despre aceste penitențe și despre altele se presupune că dobândesc favoare în cer și măresc „contul în banca cerului“.

După masa de prânz, în majoritatea mănăstirilor carmeliților desculți, timpul de recreere al zilei este o ocazie pentru schimbul frățesc de gânduri spirituale pentru a se încuraja unul pe altul în respectarea regulilor vieții religioase. Cu toate acestea, recreația devine adesea o stare de tensiune, în care sunt comise acte lipsite de orice afecțiune. Nu poți închide douăzeci sau mai mulți bărbați sănătoși în mediul nefiresc al unei mănăstiri fără urmări psihice. De cele mai multe ori, călugării sunt vizibili ușurați

când se termină recreația și se retrag în chiliile lor pentru perioada de odihnă de după-amiază.

### Recitarea neîncetată a psalmilor

După siesta de după-amiază urmează vecernia și ultima slujbă de seară. Cea dintâi constă din cinci psalmi, din Magnificat și din rugăciunea zilei respective, iar cea din urmă din trei psalmi, din Nunc Dimittis și dintr-o rugă-ciune de final. Aceasta încheie slujba divină a zilei. Ea a fost împărțită în șapte părți de către mănăstirile benedictine timpurii, în concordanță cu Psalmul 119:164: „*De șapte ori pe zi Te laud, din cauza judecăților Tale drepte*“.

Foarte adesea sunt întrebat cum se face că, recitind sau cântând zilnic vreo treizeci de psalmi (ar trebui ca în fiecare săptămână să se parcurgă toți psalmii), nu am ajuns prin aceasta să cunoaștem planul lui Dumnezeu de salvare. Răspunsul este foarte limpede pentru un romano-catolic. Ori de câte ori auzeam un pasaj anume care părea să fie în conflict cu învățătura Bisericii Romano-catolice, presupuneam că nu-l interpretam corect. De exemplu, în Psalmul 18:3: „*Domnul este Stânca mea*“, iar în Psalmul 62:3,7: „*Numai El este Stânca mea*“, ori treceam cu vederea implicația că Petru nu era Stânca, ori ajungeam la concluzia că nu posedam suficientă cunoaștere a Scripturilor pentru a înțelege pasajul. Același lucru se întâmpla când auzeam pasaje din Vechiul și Noul Testament în timpul citirilor din Slujba Divină. Pasajul din Romani 5:1: „*De aceea, fiind îndreptățiți prin credință*“, noi îl înțelegeam astfel: „De aceea, fiind îndreptățiți prin credință în Biserica Romano-catolică“.

După-amiază, după vecernie, este în general petrecută în chilie. Acolo, în singurătatea cămăruței lui, călugărul încearcă să dobândească „unirea cu Dumnezeu“ prin lectură spirituală, prin meditație personală și prin rugăciune. Regulamentul carmelit pune accent pe această parte a vieții unui călugăr și afirmă: „Rămâi în chilia ta, zi și noapte, meditând la Legea Domnului“. În realitate, o mare parte din acest timp este irosită în lenevie și plictiseală.

### Mortificarea cărnii

Apoi urmează o altă oră de meditație în capelă, cina (constând din pâine și ceai), rugăciunea de seară și, în încheierea zilei de mănăstire, mortificarea sau canonul.

Canonul este o autobiciuire sau flagelare publică. Toți călugării se pun în fața ușii chiliei lor, stând cu spatele spre curtea interioară a mănăstirii. La un semn al starețului se sting luminile, călugării se dezbracă parțial și încep să-și biciuiască coapsele goale, în timp ce cântă alene în latină Psalmul 51. Biciul este confecționat din trei bucăți lungi de frânghie, legate de un mâner în așa fel, încât să rezulte șase capete de vreo 40 de centimetri lungime. Capetele frânghiei sunt bătute în ceară topită de albine, pentru a le face mai dure. Desigur, depinde de călugărul însuși cât de tare se lovește cu acest bici, dar mulți încetează să se lovească de abia atunci când încep să sângereze.

După cântarea psalmului, părintele stareț rostește mai multe rugăciuni, iar călugării se îmbracă. Apoi se aprind iarăși luminile, călugării îngenunchează fiecare în fața ușii chiliei lui, iar părintele stareț trece pe lângă fiecare călugăr și îl binecuvântează, în timp ce călugărul sărută la rândul lui scapularul (un veșmânt ca un șorț care atârna în față și în spate) starețului. În fine, călugării intră în chilii, și ziua s-a încheiat.



## Jurămintele

În 1935, la sfârșitul noviciatului meu, mi-am depus primul jurământ, apoi, în 1938, de sărbătoarea înălțării, jurământul public. O copie a jurământului depus de mine arată cât de mult se leagă un romano-catolic printr-o asemenea promisiune:

„Eu, Frater Hugh al sfintei Tereza Margaret, îmi depun jurământul solemn și promit lui Dumnezeu, Sfintei Fecioare Maria de pe Muntele Carmel și părintelui fr. Peter Thomas al Fecioarei din Carmel, starețul general al Ordinului Fraților Carmeliți, precum și succesorilor lui, potrivit cu Regulamentul inițial al Ordinului menționat mai sus, supunere, castitate și sărăcie până la moarte“.

În 1938, când am depus acest jurământ, eram pe cale să-mi termin studiile de teologie necesare ordinării ca preot. Primisem deja tonsura, rangul clerical inferior și rangul sfânt de subdiacon din mâna episcopului Clement Kelley din Oklahoma City. După cât îmi amintesc, până atunci nu avusesem nicio îndoială serioasă privind învățătura oficială a Bisericii Romano-catolice. Mi se părea că nu mi se mai poate întâmpla nimic. Dar Dumnezeu avea alte planuri pentru viața mea. „Știm că toate lucrurile lucrează împreună spre bine pentru cei care Îl iubesc pe Dumnezeu, cei care sunt chemați potrivit planului Său. Pe cei pe care i-a cunoscut mai dinainte, i-a și predestinat să fie asemenea imaginii Fiului Său“ (Romani 8:28-29).

## Punerea la îndoială a puterii preotului

În timpul acestei perioade de pregătire am învățat cum se celebrează liturghia sau mesa. Sunt necesare luni de zile pentru a se învăța alineatele și ritualul liturghiei. De multe ori, în timp ce exersam mă întrebam dacă credeam că, după ordinarea mea la preoție, voi avea puterea de a-I porunci lui Dumnezeu să coboare pe altar. Potrivit învățăturii romano-catolice, preotul, indiferent cât de nevrednic ar putea fi el personal, chiar dacă tocmai a făcut un pact cu diavolul pentru sufletul lui, are puterea de a schimba elementele pâinii și vinului în corpul și sângele real, în sufletul și divinitatea lui Iesus Cristos. Cu condiția ca el să rostească așa cum se cuvine cuvintele de consacrare și să aibă intenția de a face consacrarea, Dumnezeu trebuie să coboare pe altar și să intre în elemente.

Cu cât mă gândeam mai mult la această putere pretinsă de Biserica Roma-nocatolică pentru preoți, cu atât mai puțin credeam într-o astfel de putere. M-am dus în mod repetat la duhovnicul meu și i-am spus despre îndoielile mele. Singurul lui răspuns a fost că trebuie să am răbdare. Mi-a spus că chiar dacă nu credeam în tot ce afirmă Biserica Romano-catolică, puteam fără probleme să fiu preot, cu condiția să-i învăț pe oameni cu fidelitate ceea ce voia Biserica. El zicea: „Credința ta personală nu are nimic de-a face cu aceasta. Tu ești doar o unealtă în mâna Bisericii Mame pentru răspândirea credinței. Fii loial față de credința romano-catolică, și în final totul va fi bine“. Totuși, nu așa avea să se întâmple.

Îndoielile mele erau tot mai mari pe zi ce trecea. Superiorii au observat atitudinea mea și au presupus că am probleme, dar n-au făcut nimic pentru rezolvarea lor. De fapt, cel care se afla cel mai sus pe scara ierarhică, arhiepiscopul, mă ura, căci își dăduse seama că eu știam că nu era un om învățat. El se dădea drept mare învățat și mare sfânt, și nu era niciuna, nici alta. Era hotărât să mă zdrobească și să mă distrugă, dacă era posibil.

Din fericire, starețul local, părintele Eduard, era prietenul meu și mă proteja, chiar și cu prețul atragerii mâniei arhiepiscopului. În cele din urmă mi-am pierdut complet credința în Biserica Romano-catolică și în dogmele ei inventate. Am încetat să-mi mai fac griji dacă superiorii mei observau lucrul acesta sau nu.

În timpul lunilor care au urmat, m-am gândit de multe ori la părăsirea Ordinului. Dar știam că, dacă plecam din Ordin, trebuia să plec și din Biserica Romano-catolică. Cunoșteam foarte puține lucruri despre ceea ce afirma protestantismul. Singurele cărți pe care avusesem voie să le studiez erau scrise de autori romano-catolici, și aceștia pervertiseră și deformaseră în așa măsură învățăturile lui Dumnezeu și cele ale teologilor protestanți, încât îi zugrăveau pe aceștia ca pe niște unelte ale lui Satan. Nu știam în ce direcție să apuc, dar mi-am pus încrederea în Dumnezeu. Știam că nu mă va lăsa în vreme de încercare.

### Hotărârea de a fugi

În 2 august 1940 mi-am dat seama că deja de multă vreme nu credeam anumite învățături specific romano-catolice precum transsubstanțierea [învățătura despre transformarea pâinii și vinului], spovedania între patru ochi (în fața unui preot, pentru a primi iertarea de la el personal) și infailibilitatea papei (că acesta nu poate greși atunci când vorbește în capacitatea sa oficială privind credința și moravurile). Știam că era cu neputință să mai rămân în mănăstire. Viața de acolo este destul de grea și pentru cel care crede toate învățăturile Bisericii Romano-catolice. Cine a pierdut această credință nu mai poate suporta viața monahală.

Îmi încheiasem pregătirea teologică și știam că nu voi mai putea susține niciodată credința catolică. De aceea, fără să spun nimănui, m-am hotărât să plec din mănăstire și s-o fac chiar în acea după-amiază. Trebuia să fiu foarte atent. Arhiepiscopul, dușmanul meu, vizita mănăstirea în care mă găseam eu. Știam că, devenind bănuitor și gândindu-se că am intenția să plec, va determina un medic romano-catolic să mă interneze într-un spital de boli mintale controlat de Biserică. Lucrul acesta poate să pară exagerat celor care cunosc romano-catolici simpatici, dar îl pot asigura pe cititor că în America, Irlanda și multe alte țări sunt sute de preoți și călugări în spitale de boli mintale care se află acolo doar pentru că și-au pierdut credința în papă și în Biserica Romano-catolică și au dorit să iasă din ea.

În timp ce pater-ii își făceau siesta în după-amiaza aceea, m-am furișat în tăcere pe ușa din dos și am fugit la un club YMCA din San Antonio unde am cerut protecție. Știam că arhiepiscopul și asociații lui religioși nu-și vor asuma riscul de a solicita miniștrilor protestanți din Texas predarea mea. După ce am luat contact cu câțiva miniștri și le-am explicat situația mea, am plecat la Houston, un oraș cu o populație protestantă mai mare decât San Antonio, care este circa 60% romano-catolic.

### Intrare fără Cristos în lucrarea protestantă

În această perioadă nu eram convertit cu adevărat. Mă gândeam că este suficient, pentru bunăstarea spirituală, să accepți opinia teologică a Bisericii din care faci parte. Prin urmare, am intrat în lucrarea protestantă și am servit acolo în diferite funcții în timpul următorilor cincisprezece ani de viață, fără să fiu sigur de salvarea mea.



Dar grația divină n-a încetat să acționeze în mine. „*Spiritul este cel care dă viață; carnea nu folosește la nimic... De aceea v-am spus că niciun om nu poate veni la Mine dacă nu i-a fost dat de către Tatăl Meu*“ (Ioan 6:63, 65). În cele din urmă a venit punctul de cotitură în viața mea spirituală. Dar în fața mea mai stătea o încercare. Am început să cred că făcusem o greșală atunci când părăsisem Biserica Romano-catolică, și în 1955 m-am întors înapoi în ea. Am fost trimis într-o mănăstire trapistă pentru penitență. Eram de acord cu lucrul acesta. Voiam să fac tot ce-mi stătea în puteri pentru a găsi siguranță în privința destinului meu etern. Mi-am deschis mintea față de tot ce-au încercat ei să mă învețe, dar fără folos. Am descoperit nu numai faptul că nu credeam în doctrinele romano-catolice, ci și că Biserica Romano-catolică nu putea să aibă adevărul, întrucât cele mai multe dintre învățăturile ei fuseseră elaborate de oameni. Am plecat din nou din această Biserică, desigur, fără să le-o spun dinainte. M-am dus pe coasta de Est a Americii și m-am rugat ca Dumnezeu să-mi arate voia Sa. Rugăciunile mele au primit curând răspuns, și încă într-un asemenea mod, încât nu mă mai puteam îndoii în privința voii Sale.

### Pași pe calea convertirii

După o conferință ținută în fața unor oameni de afaceri despre „implicațiile politice ale alegerii unui romano-catolic ca președinte“, la mine a venit un bărbat înalt și m-a felicitat pentru cunoștințele mele privind Biserica Romano-catolică și învățăturile ei. Eu, ca de obicei, mă umflam în pene de mândrie. Atunci el a zis: „Totuși, prietene, trebuie să-ți spun că încă n-am constatat la nimeni o temperatură spirituală atât de scăzută“. M-am ofensat foarte tare și i-am întors spatele cât de nepoliticos am putut. În gândul meu l-am făcut țicnit. Totuși, el era un prea bun câștigător de suflete ca să-mi dea drumul din undiță. Făcea parte dintre „pescarii aceia de oameni“ care nu încetează să urmărească un suflet, indiferent cât de dur sunt respinși sau chiar insultați. El s-a ținut de mine, și în final Spiritul lui Dumnezeu m-a convins de vinovăția mea.

La început am refuzat soluția lui pentru problemele mele spirituale. El mi-a spus că tot ce aveam eu de făcut era să-L primesc pe Cristos, să-mi pun toată încrederea în El, „să cred în El“, și atunci voi avea viață eternă. Îmi reamintea neîncetat cuvintele lui Cristos: „*Adevărat, adevărat vă spun, cine crede în Mine are viață eternă*“ (Ioan 6:47). Părea un lucru prea ușor ca să fie adevărat. De ce, mă întrebam eu, s-ar răspândi toate învățăturile diferitelor credințe dacă ar fi așa de simplu? Dar apoi mi-am dat seama că nu era simplu. Trebuia să recunoști cu umilință că ești păcătos. „*Căci toți au păcătuit și sunt lipsiți de gloria lui Dumnezeu*“ (Romani 3:23). Mai mult, ești salvat prin sângele lui Cristos vărsat la Golgota, și nu prin meritul tău.

Prin urmare, am recunoscut că eram păcătos și am spus împreună cu psalmistul: „*Iată, m-am născut în nelegiuire, și în păcat m-a conceput mama mea*“ [Psalm 51:7]. Apoi L-am primit pe Cristos ca pe singurul meu Salvator, nemaibazându-mă pe nimeni altcineva, nici chiar pe Sfânta Fecioară Maria. „*Dar celui care nu lucrează, ci crede în Cel care îl îndreptățește pe nelegiuit, credința lui îi este considerată ca dreptitudine* [conformare cu standardul divin]“ (Romani 4:5).

## După convertirea mea

Din ziua aceea n-am mai avut nicio îndoială privind salvarea mea. „*Pe oricine Mă va mărturisi înaintea oamenilor, îl voi mărturisi și Eu înaintea Tatălui Meu care este în cer*“ (Matei 10:32).

După ce am fost salvat prin grația lui Dumnezeu, am lucrat mai întâi într-o organizație care îi ajuta pe preoți să înțeleagă evanghelia. Totuși, am realizat curând că Dumnezeu mă chema la o lucrare unică, aceea de a-i învăța pe creștini cum să-i câștige pe romano-catolici la Domnul. În 1959 am pornit în credință (cum spunem noi în Statele Unite ale Americii), punându-mi încrederea în El că va avea grijă de toate nevoile mele. El a făcut lucrul acesta. Îmi lipsește spațiul pentru a spune toate marile binecuvântări și îndurări de care am avut parte. Am călătorit de multe ori peste tot în SUA și în Canada și am întreprins și turnee de evanghelizare prin Europa. Pretutindeni am predicat cu iubire și autoritate și am fost bine primit.

Nu este scopul meu să semăn ura și amărăciunea, ci mai degrabă să arăt prin evanghelie cum se câștigă romano-catolicii la Cristos. Le reamintesc neîncetat oamenilor despre acele cuvinte minunate din primul capitol al Evangheliei după Ioan care sunt citite la sfârșitul fiecărei liturghii romano-catolice: „*El a venit la ai Săi, și ai Săi nu L-au primit. Dar tuturor celor ce L-au primit le-a dat puterea să devină fiii lui Dumnezeu, adică celor ce cred în Numele Lui*“ (Ioan 1:11-12). Lăudat să fie pentru totdeauna Numele acesta! Amen.

Hugh Farrel a venit pe lume în Statele Unite. După convertirea sa a lucrat neobosit cu predicarea evangheliei și în turnee de evanghelizare în toată Europa, în Statele Unite și în Canada. Între timp a fost chemat acasă la Domnul.

(Traducător: Olimpiu S. Cosma)

Aceasta marturie este preluata din cartea

***De parte de Roma, aproape de Dumnezeu - Volum I***

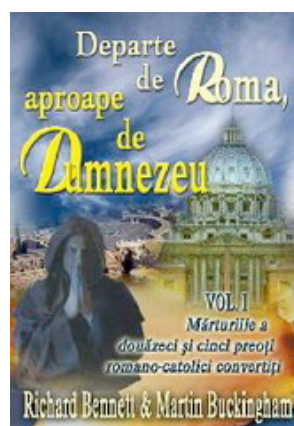
Richard Bennett / Martin Buckingham, editori

Marturiile a 25 de preoti romano-catolici convertiti

Vol. I

Format A5

188 pag.



Ea se poate obtine direct de la editura:

AGAPE  
str. Podului nr. 8  
Fagaras/BV, 505200  
ROMÂNIA

[www.edituraagape.ro](http://www.edituraagape.ro)

sau in librariile crestine din toata tara.

Iar in Elveția de la:

CLKV  
Hochstrasse 180  
CH-8330 Pfäffikon ZH  
ELVEȚIA

[kontakt@clkv.ch](mailto:kontakt@clkv.ch)

[www.clkv.ch](http://www.clkv.ch)